

IK WOU *dat er morgenochtend een jongen wakker werd,
opstond, zich aankleedde, zijn jas aantrok, naar buiten
ging en begon te hollen, niet begreep waarom hij holde,
maar wel steeds harder holde, langs straten, kades,
pleinen, een hoek om, een stoep op.
Ik wou dat hij zijn snelheid niet kon minderen
en dwars door de voordeur van een huis heen liep,
en door nog een deur een kamer in.
Tot hij tot stilstand kwam, vlak voor mij.
Ik stond in die kamer. Ik was net op.
Ik wou dat hij mij aankeek, tegen mij glimlachte,
zijn armen om mij heen sloeg en in mijn oor
fluisterde dat hij nu, nu eindelijk pas begreep
waarvoor hij leefde.
En dat – als hij dát allemaal voor mij over had –
ik dan terugfluisterde dat ik dat nu ook,
voor het eerst, begreep.*

IK WOU *dat ik meer moed had.*

Ik heb daar zo weinig van...

*Als je moed kon kopen, ik zou er
al mijn geld aan uitgeven.*

Het zou mijn kostbaarste bezit zijn.

Gewone moed. Geen heldenmoed of overmoed.

Dagelijkse moed.

Mensen zouden over mij zeggen:

‘Zie je hem daar?’

‘Ja.’

‘Weet je wat hij is?’

‘Nee.’

‘Moedig. Heel moedig.’

‘O ja?’

‘Ja.’

Geluk kreeg ik er dan voor niks bij.

IK WOU *dat ik naar school ging en dat er
een wonder gebeurde.
Ik sloeg de hoek van een straat om en vlak
voor mijn ogen maakte mijn school zich
langzaam los van de grond.
Alle leraren hingen uit de ramen, riepen: 'Help! Help!'
Achter hun rug zag ik aliens met bloemkolen
in plaats van hoofden op hun schouders.
Ze krasten met hun nagels op de borden.
Eén alien stond op het dak en schreeuwde:
'Nkrgostaahuiplogtsk.' Of zoiets.
Niemand kende de taal van aliens en niemand
wist ook waar ze heen gingen en wat ze met
de leraren van plan waren.
De school verdween tussen de wolken. Het geroep
van de leraren en het gekras op de borden stierf weg.
Op de plaats waar de school had gestaan,
was een veldje. Wij gingen daar voetballen.
We hadden toch niets anders te doen.*

